

I angaar, kunne vi ikke indse, at man ved dens Vedtagelse vil modvirke Sygekasseinstitutionen, eller at man er nødt til at træffe et Valg mellem de tvende Principer, der ere nedlagte i nærværende Forslag og Lovforslaget om de anerkjendte Sygekasser. Vi kunne ikke se bedre, end at Forholdet snarere er det, at de tvende Forslag udfylde hinanden. Det er jo en Kjendsgjerning, at det kun er et Mindretal af Arbeidsklassen og de i økonomisk Henseende mindre heldigt Stillede, der ere Medlemmer af Sygekasser, og dette Forhold vil efter al Sandsynlighed vedblive i en uoverskuelig Fremtid. Der er altfor mange, der savne Ebne til at udrede de Bidrag, som ere nødvendige, for at man kan være Medlem af en Sygekasse. Hele denne store Klasse af Medborgere vil nærværende Lovforslag komme til Hjælp, og det er netop en Klasse, som det gjælder om at holde udenfor det offentlige Fattigvæsen. Dertil kommer, at det vel ikke sjelden vil ske, at en anerkjendt Sygekasse kan ophøre at eksistere, og Medlemmerne ere da udsatte for efter Flertallets Ændringer til Lovforslaget om anerkjendte Sygekasser ganske uden egen Brøde ikke at kunne blive optagen i en anden Sygekasse f. Ex. fordi deres Helbred er mindre godt. Og saa Saadanne vil nærværende Lovforslag være til nogen Hjælp. — Vækslere Mænd og Kvinder ville næppe lade sig afholde fra at indmelde sig i Sygekasser, selv om nærværende Lovforslag bliver ophøiet til Lov; thi dels har Sygekasserne meget videregaaende Formaal end at hde den Hjælp, der efter nærværende Forslag vil blive de ubemidlede Klasser

til Del, og dels er det altid forbundet med Ubehageligheder og Kontrol at modtage Understøttelse af det offentlige Fattigvæsen. Mindretallet var imidlertid ikke utilbøieligt til at have ladet § 1 falde under Forudsætning af, at man kunde have blevet enigt med Flertallet om § 2, men da dette var umuligt, fastholde vi selvfølgelig en Bestemmelse, som vi i og for sig anse for at være rigtig.

Om § 2 skulle vi endnu bemærke, at vi vare villige til at ændre dens Form, naar man derved kunde have bundet en større Tilslutning. Flertallet bestrider jo ikke det Princip's Rigtighed, der er nedlagt i nævnte Paragraf; man vil kun sætte det i Forbindelse med et andet større Lovarbejde og videregaaende Undersøgelser, der efter Mindretallets Opfattelse vil bevirke, at Sagen udfyldes i en ubestemt Fremtid. Den er simpel og let overskuelig og er i god Overensstemmelse med, hvad man i forskjellige andre Lande forlængst har vedtaget.

Vel staar det i Kommunalbestyrelsernes Magt at eftergive modtagen Fattighjælp, uden nogen ny Lov, og det er os vel bekjendt, at der er mange Kommunalbestyrelser, der benytte sig af denne Ret, men der er andre og deriblandt Kjøbenhavn, der har vist meget ringe Tilbøielighed til at følge denne Vej. Mindretallet vilde finde det meget heldigt, om man i den Henseende kom til at følge ensartede Regler over det hele Land, saa Borgerne med Hensyn til politiske Rettigheder bleve stillede paa samme Maade. Under disse Omstændigheder anse vi det for unyttigt at stille Ændringer til Forslaget.

F. Danneberg-Samsøe.

Goos,
Ordfører.

Kahser,
Formand.

Chr. Nielsen.

Th. Nielsen.

Kaben.

Reedtz-Thott.

Schlegel.

Tuxen.